

UPRAVNI SUD U OSIJEKU

2675

PRESUDA

Upravni sud u Osijeku, po sucu Božidaru Horvatu, uz sudjelovanje zapisničarke Mirte Tomić, u upravnom sporu tužitelja Andre Vlahušića iz Dubrovnika, Janjevska 1, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi poništenja rješenja tuženika, dana 12. prosinca 2016. godine

presudio je

Poništava se rješenje tuženika klasa: UP/I-344-07/13-01/63, urbroj: 376-04/15-20 od 12. siječnja 2015. godine te se predmet vraća tuženiku na ponovni postupak.

Obrazloženje

Tužitelj Andro Vlahušić podnio je kod Upravnog suda u Splitu tužbu protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, radi poništenja rješenja tuženika od 12. siječnja 2015. godine, te je navedeni spis zaprimljen kod Upravnog suda u Splitu pod poslovnim brojem UsI-39/15. Nakon toga, rješenjem predsjednika Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: 31 Su-227/2016-2 od 27. travnja 2016. godine naprijed navedeni predmet ustupljen je u rad Upravnom sudu u Osijeku kao drugom stvarno nadležnom sudu.

Tužitelj u tužbi navodi da je pobijano rješenje nezakonito zbog netočno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i bitnih povreda odredaba upravnog postupka. Naime, tužitelj navodi da je podnio zahtjev za odgodu izvršenja točke 2. rješenja inspektora elektroničkih komunikacija o prisilnom izvršenju, a ne žalbu kako to navodi tuženik u pobijanom rješenju, uslijed čega smatra da je tuženik trebao u konkretnom slučaju odlučiti o zahtjevu tužitelja za odgodom izvršenja sukladno odredbi članka 140. Zakona o općem upravnom postupku, te da predmetni pravni institut nije ni u kakvoj korelaciji sa žalbom iz članka 105. Zakona o općem upravnom postupku, odnosno da je tuženik u konkretnom slučaju trebao meritorno odlučiti o postavljenom zahtjevu za odgodom izvršenja, a ne odlučiti kako je to navedeno u izreci pobijanog rješenja.

S obzirom na navedeno, tužitelj predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev.

U odgovoru na tužbu tuženik osporava navode tužbe, te ističe kako se sukladno članku 140. Zakona o općem upravnom postupku kojim je uređen institut odgode izvršenja, odgoda može zatražiti samo u odnosu na izvršenje naložene obveze, a nikako u odnosu na novčanu kaznu izrečenu kao sankciju zbog neizvršenja određene obveze, te da navedeno u konkretnom slučaju znači da je tužitelj zahtjev za odgodom izvršenja mogao podnijeti tuženiku samo u odnosu na rješenje inspektora od 12. ožujka 2014. godine, a ne i u odnosu na dio rješenja o prisilnom izvršenju kojim je izrečena novčana kazna tužitelju kao odgovornoj osobi zbog nepostupanja po naloženom.

Prema tome, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev (list 7 – 9).

Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u dokumentaciju koja prileži spisu kao i u spis upravnog postupka.

Na temelju provedenih dokaza tijekom upravnoga postupka kao i tijekom ovoga spora, te nakon razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja sukladno odredbi članka 55. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine« broj 20/10, 143/12, 152/14 i 94/16 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske – u daljnjem tekstu: Zakon o upravnim sporovima), sud smatra da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

Člankom 3. stavkom 1. točkom 1. Zakona o upravnim sporovima propisano je da su predmet upravnoga spora ocjena zakonitosti pojedinačne odluke kojom je javnopravno tijelo odlučilo o pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke u upravnoj stvari (upravni akt) protiv koje nije dopušteno izjaviti redoviti pravni lijek.

Tijekom upravnog postupka odnosno ovoga upravnog spora nesporno je da je rješenjem o prisilnom izvršenju klasa: UP/I-344-07/13-01/63, urbroj: 376-04/14-18 od 1. prosinca 2014. godine, u točki 1. istoga utvrđeno da izvršenik – Grad Dubrovnik nije postupio po rješenju Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, klasa: UP/I-344-07/13-01/63, urbroj: 376-04/14-9 od 12. ožujka 2014. godine, dok je u točki 2. navedenog rješenja određeno je da se odgovornoj osobi